U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **S. M.**, zast. Mgr. Františkem Drlíkem, advokátem, se sídlem náměstí Míru 9, Šumperk, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním Právu 376/1, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2012, č. j. 2 Ad 84/2011 – 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupci stěžovatele **se nepřiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze usnesením ze dne 11. 5. 2012, č. j. 2 Ad 84/2011 - 41, odmítl žalobu žalobce proti sdělení ministra práce a sociálních věcí č. j. 2011/59930-212/51, ze dne 8. 9. 2011, a proti rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 8. 2011, č. j. 2011/55483-212 a č. j. 2011/55484-212. Prvním z nich bylo žalobci sděleno, že ministr práce a sociálních věcí neshledal důvod k přezkoumání zákonnosti výše uvedených rozhodnutí žalovaného, neboť nebylo zjištěno nic, co by mohlo vyvolat pochybnosti o souladu těchto rozhodnutí s právními předpisy. V odůvodnění Městský soud v Praze uvedl, že sdělení ministra o tom, že neshledal důvod k zahájení přezkumného řízení, není rozhodnutím vydaným v přezkumném řízení podle § 97 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 70 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nýbrž pouhým sdělením o nezahájení tohoto řízení, a proto nepodléhá soudnímu přezkumu. Soud tudíž návrh na zrušení sdělení ze dne 8. 9. 2011 odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Dále uvedl, že žaloba proti rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 8. 2011 byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2012, sp. zn. 2 Ad 65/2011; jejich přezkoumání tedy brání překážka věci rozhodnuté (§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.).

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) prakticky nečitelnou kasační stížnost ze dne 6. 6. 2012, z níž lze seznat pouze, že rozhodnutí napadá v celém jeho rozsahu a že se domáhá jeho zrušení.

Nejvyšší správní soud vyzval stěžovatele usnesením ze dne 26. 6. 2012, č. j. 4 Ads 85/2012 – 7, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení doplnil kasační stížnost tak, že uvede, z jakých důvodů napadá usnesení Městského soudu v Praze a poučil jej, že nebude-li kasační stížnost ve stanovené lhůtě doplněna, Nejvyšší správní soud ji odmítne podle § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb. s. ř. s.

Toto usnesení Nejvyššího správního soudu bylo dle údajů na doručence od obálky, v níž byla písemnost doručována, zástupci stěžovatele doručeno dne 28. 6. 2012, kdy si je osobně převzal.

Lhůta k doplnění kasační stížnosti v délce jednoho měsíce tak uplynula dne 28. 7. 2012. Zástupce stěžovatele však ve stanovené lhůtě na výzvu k doplnění kasační stížnosti nereagoval a kasační stížnost nadále nesplňuje náležitosti předepsané v § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 103 odst. 1 s. ř. s.

Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně. Podle třetího odstavce téhož ustanovení, nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o jeden měsíc na včasnou žádost stěžovatele. Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Z výše uvedeného plyne, že kasační stížnost zůstala neurčitá a nekonkrétní. V kasační stížnosti stěžovatel nevznáší žádné konkrétní výhrady vůči usnesení městského soudu. Z textu kasační stížnosti tak není poznatelné, v čem stěžovatel spatřuje nezákonnost či nesprávnost napadeného usnesení městského soudu, resp. jaká pochybení krajskému soudu vytýká a z jakých důvodů se domáhá jeho zrušení.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud stěžovatel v kasační stížnosti neuvede, z jakých důvodů napadá rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), a tyto vady k výzvě soudu nebyly odstraněny, nelze v řízení pokračovat a soud kasační stížnost odmítne (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 2 Ads 29/2003 – 40, publ. pod č. 6/2003 Sb. NSS).

Tak tomu je i v posuzované věci. Stěžovatel neuvedl nic konkrétního proti postupu či usnesení krajského soudu, neuvádí, jakých pochybení se soud dopustil (ať již ve smyslu

vad řízení, či v právním závěru), uvádí pouze, že usnesení městského soudu napadá v celém jeho rozsahu.

Takto formulovanou kasační stížnost považuje Nejvyšší správní soud za nedostačující ve smyslu § 106 odst. 1 s. ř. s. se zřetelem k § 103 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel byl řádně vyzván k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti a byl současně poučen o následcích nerespektování této výzvy. Vytýkané vady stěžovatel ve stanovené lhůtě neodstranil. Vzhledem k tomu, že potřebné údaje nebyly stěžovatelem doplněny, nebyly splněny podmínky § 106 odst. 1 s. ř. s. pro projednání kasační stížnosti.

Za této procesní situace nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než kasační stížnost podle § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona odmítnout, neboť nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení není možno pro tento nedostatek pokračovat.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, jestliže kasační stížnost byla odmítnuta.

Zástupci stěžovatele, který byl stěžovateli ustanoven usnesením krajského soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 2 Ad 84/2011 – 17, Nejvyšší správní soud nepřiznal odměnu za jeho zastupování v řízení o kasační stížnosti, neboť ve stanovené lhůtě navzdory řádnému poučení nereagoval na výzvu soudu k doplnění kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu